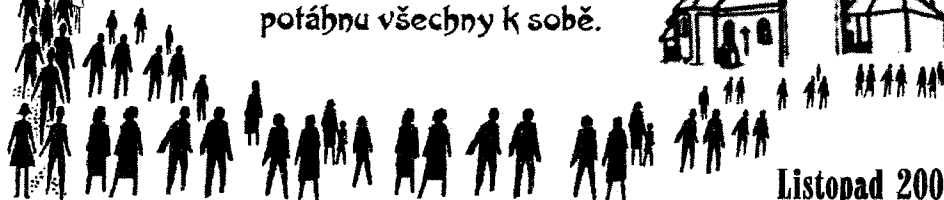
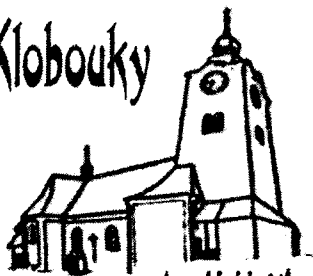

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

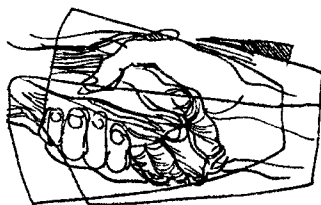

Listopad 2008

21. 11. - Světový den pozdravů

Možná si říkáte, proč už zase vytahuji kterýsi novodobý světský svátek, když bych se mohl věnovat třeba dušičkám? Ale uznejte: není půvabné hledat spojitosti mezi moderním světem a Kristovým evangeliem, objevovat, jak se Ježíšovo poselství dotýká všeho, čím žije dnešní svět? Tak tedy: World Hello day, Světový den pozdravů se slaví od roku 1973 a obsahuje mírové poselství. Studenti, bratři Michael a Brian McCormackové chtěli vyvážit probíhající arabsko-izraelskou válku něčím tak obyčejným, jako je pozdrav. Říkají: „Myslíme si, že světový mír začíná tím, jak se lidé k sobě chovají. Až si děti i dospělí všude na světě řeknou v Den pozdravů Ahoj, nezbude na světě nikdo, kdo by si přál válku.“ Na internetových stránkách www.worldhelloday.org má svou odpověď na poselství bratří McCormacků mezi jinými také Matka Tereza, Jan Pavel II., Dalajláma nebo Václav Havel. Přáním amerických studentů bylo, aby každý v ten den pozdravil aspoň deset lidí.

Jistě je základní myšlenka dne pozdravů blízká křesťanství: pro velkou věc (světový mír) se nasadit u kontakt, pozdrav). konkrétně do evangelií. pozdravovat se s někým „S nikým se na cestě To však platilo během cesty, pozdravu podle tehdejších neustálém zdravení nikam

s lidmi v jejich prostředí pozdravit měli: „Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: Pokoj tomuto domu!“ (L 10,5) A už vidíme, jak je Ježíšovo poselství mírotvorné: pokoj, šalom znamená veškeré dobro jako dar od Hospodina. Pozdrav má také vyjadřovat naši otevřenost novým vztahům, bořit hranice mezi známým a neznámým: „Jestli zdravíte jenom své bratry, co tím činíte zvláštního?“ (Mt 5,47)

Víme také, jak Ježíš tepe Šimona farizeje za ošizený pozdrav, když k němu vstupoval na hostinu: „Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal...“ (L 7,44) Pozdrav se tedy nemá odbyť. Pozdrav se také nesmí stát lstí, nástrojem

sebe v maličkosti (osobní Podívejme se zcela Víme, že Ježíš zakázal během misie 70 učedníků: nepozdravujte.“ (L 10,4b) možná s ohledem na délku zvyklostí: učedníci by při nedošli. Naopak při setkání

zrady: "Jidáší, políbením zrazuješ Syna člověka?" (L 22,48) A nakonec vidíme, jak Ježíš předem vykoupil všechna ublížení neupřímným či předstíraným pozdravem, všechna tupení ironizujícími slovy, nejen když snesl Jidášovo „Buď zdrav, Mistře!“ (Mt 26,49), ale i výsměch bijících jej vojáků: „Buď pozdraven, králi židovský!“ (J 19,3).

Povzbuzení tímto nástinem teologie pozdravu můžeme prožít nejen 21. listopad, ale kterýkoli den s myšlenkou na ty, kterým můžeme pozdravem udělat radost nebo jím odzbrojit jejich zášť.

Otec Stanislav

Modlitba

Jdi ve svém životě vždy cestou, kterou ukazuje Kristus, a nebudeš bloudit. Proto pamatuj každý den na modlitbu, každou neděli na mši svatou, každý měsíc na svatou zpověď a na svatě přijímání.

(František kardinál Tomášek)

Modlitba. Jedno slovo. A jaký má přebohatý, téměř nevyčerpatelný obsah pro toho, kdo jenom trochu tuší, co se má na mysli. Co všechno je tímto jediným slovem řečeno a zároveň skryto.

Modlitba je pro duši – tedy pro člověka – stejně důležitá, jako je nepostradatelný dech pro tělo. Ghándí říkal, že více potřebuje modlitbu než tělo pokrm, protože tělo se může postit, ale duše ne...

Modlitba nás nějakým způsobem provází od okamžiku početí našeho života až do posledního vydechnutí a je-li to pravda, pak jsme opravdu šťastní lidé.

Člověk je stvořen k životu s Bohem. Proto je opravdu šťastný a spokojený jen tehdy, když s Ním žije ve spojení. Žít s vědomím Boží přítomnosti je přirozené a prosté jako dýchání. Měli bychom si uvědomit, že Bůh je stále s námi a zahrnuje nás svou láskou, chrání nás, poslouchá naše prosby, zbavuje nás smutku, dává radost a sílu snášet bolest a utrpení.

Výsadou věřícího člověka je modlitba. V dobrém vztahu k Bohu žijeme jen tehdy, když se pravidelně modlíme. Staří křesťané to vyjádřili slovy: Jaká modlitba, taková víra. V modlitbě můžeme Boha chválit, děkovat mu i prosit ho. Křesťan potřebuje krátké modlitby během dne, ale i delší modlitbu ráno a večer. Den bychom měli začít křížem a prosbou o Boží ochranu po celý den a s předsevzetím jednat podle Boží vůle. Večer je třeba pomodlit se dřív, než budeme unaveni. K večerní modlitbě patří i zpytování svědomí s prosbou o odpuštění toho, co jsme udělali špatného.

Než se začneme modlit, můžeme použít třeba tuto modlitbu:
Otevři, Bože, má ústa, ať chválím tvé jméno,
očisť mé srdce a zbav mě povrchních, špatných a nevhodných myšlenek.

Dej světlo mému rozumu a sílu mé vůli, ať se modlím důstojně, pozorně a zbožně, abych u tebe dosáhl vyslyšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Dokonalým vzorem modlitby v Novém zákoně je Ježíšova synovská modlitba. Ježíšova modlitba, konaná často v samotě, v mlčení, zahrnuje láskyplné přilnutí k vůli Otcově až po kříž a naprostou důvěru, že bude vyslyšena.

Modlitba Panny Marie v jejím FIAT (staň se) a v jejím MAGNIFICAT (chvalozpěvu) se vyznačuje velkodušnou obětí celé její bytosti ve víře.

Duch svatý, který učí církve a připomíná jí všechno, co Ježíš řekl, ji také vychovává k životu modlitby tím, že v ní vzbuzuje projevy, které se obnovují v rámci trvalých forem: velebení, prosby, přímluvy, vzdání díků a chvály. Prostřednictvím živého předávání tradice Duch svatý v církvi učí Boží děti modlitbě. Prameny modlitby jsou: Boží slovo, liturgie církve, ctnosti víry, naděje a lásky.

Modlitba se obrací hlavně k Otci, je také zaměřena k Ježíši, především skrze vzývání jeho svatého jména. „Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nad námi hříšníky!“

Pro mimořádnou spolupráci Panny Marie na působení Ducha svatého se církve ráda modlí ve společenství s ní, aby s ní velebila veliké věci, které Bůh v ní vykonal, a aby jí svěfovala prosby a chvály.

Zvláště v této době se modlíme za naše zemřelé příbuzné a za všechny duše v očistci. Co je očistec? Vedle nebe a pekla existuje zvláštní stav, kde člověk, kterému byly odpuštěny hříchy a který zemřel v lásce k Bohu, ale v lásce ještě nevyzrálé, plně sobeckosti a sebestřednosti, musí svou lásku očistit. Tímto stavem je očistec. Podle svatého Augustina je to zraní k lásce. Člověk touží po setkání s Bohem, ale není na to ještě připraven, není toho schopen. Proto trpí nad svou nehodností. Poznává, že sobecké JÁ, zaměřené jen na sebe, není schopné vejít do styku se samým Bohem.

Zemřelým můžeme prospívat modlitbou a formou tzv. odpustků. Odpustky jsou plody Kristova vykopení a víry křesťanů. Jsou pomoci těm, kdo zemřeli ve spojení s Bohem, ale ještě v očistci se osvobozují od následků svých hříchů.

„Žijte životem lásky, dobroty, radosti a krásy, abyste na konci života nestáli s prázdnýma rukama.“

Rudolf Fiala

Odpustky

Na slavnost Všech svatých a na Vzpomínku na všechny věrné zemřelé je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Podzim...

Je krásný? Smutný? Radostný?

(Aleš Opatrný)

Podzim.... Je krásný? Smutný? Radostný? Pro toho, kdo miluje teplo, slunce, světlo může být podzim se svými mlhami a brzkým stmíváním zdrojem skleslé nálady. Pro pečlivého zahrádkáře naopak radostnou dobou sklizně a chvílí uspokojení nad výsledky mnohaměsíční námahy. A pro milovníka lyží časem očekávání prvního sněhu. Je ale ještě jiný úhel pohledu. Pro ty z nás, kdo mají dávno za sebou „setkání s Abrahámem“, je podzim v přírodě také připomínkou podzimu života. Liturgie vzpomínky na všechny věrné zemřelé – „dušičky“ – nám to také připomíná.

Jak se člověk vlastně na podzim života těší nebo jak ho prožívá? Jako smutné ohlédnutí za obdobím mládí, za časem velkých plánů a dostatku sil? Nebo jako dobu pokojného sbírání ovoce? Nejsou to snad dny, jejichž realitu nechceme brát na vědomí?

Památka zesnulých a naše cesty na hřbitov nám připomínají, že náš pozemský život je opravdu konečný. A vzpomínky na ty, kteří už z tohoto života odešli, nás mohou s konečností smířovat. Teprve pohled na celek skončeného života nám ukazuje, jakou cenu život vlastně má. Že ovoce života není zanedbatelné. A kolik toho dává dalším generacím.

Po podzimu přichází v přírodě každý rok opět zima a jaro. Po smrti se ale otevírá možnost jiného života s Bohem, vyústění naší pozemské cesty. Vezměme tedy na milost podzim, pokud se nám nelíbí – ten krásně barevný se žlutými a červenými listy, zralými jablky a chutnými ořechy. A vezměme také na milost náš osobní podzim života – období životní sklizně, vděčnosti, osvobození od mnoha plánů. Je to neopakovatelný čas vyhlížení cíle naší cesty. Vnímání místa, kde nás Bůh čeká.

Převzato z www.vira.cz

Pouť do Medjugorie

Od 20. do 26. srpna 2008 se konala pod vedením paní Zvoníčkové pouť do Medjugorie. Ve středu 20. 8. 2008 se vyjízďelo z náměstí ve Valašských Kloboukách. Odjezd byl ve 13⁰⁰ hod. Kolem 12⁴⁵ přijel autobus a všichni si naložili batohy do autobusu. Ve 13⁰⁰ už byly batohy schované a všichni seděli na svých místech, takže jsme mohli vyrazit. Cestou jsme ještě pár lidí přibrali. V Kunovicích jsme se zastavili na mši svatou. Poté jsme jeli přímo až do Medjugorie. Cesta je dlouhá, jeli jsme i přes noc. Na druhý den, ve čtvrtek, jsme tam díky šikovným řidičům už v 7⁰⁰ byli. Po příjezdu jsme se šli ubytovat. Někteří odpočívali, někteří nakupovali a jiní se zase procházeli. Večer v 18⁰⁰ hodin byl růženec, při kterém v 18⁴⁰ nastalo ticho, protože některému z vizionářů se zjevila Panna Maria. Asi po 10 minutách růženec pokračoval a po růženci byla mše svatá a adorace. Potom byl volný program.

V pátek jsme vstávali ve 3³⁰ hod., protože ve 4⁰⁰ jsme šli křížovou cestu na Křiževac. Cesta na Křiževac je kamenitá, ale všichni ji dobře zvládli. Kolem 8³⁰ jsme byli na Křiževaci u velkého bílého kříže, kde se každý pomodlil a šel se připravit na českou mši svatou, která byla v kapliče v 11⁰⁰ hodin. Po mši byl volný program. Večer v 18⁰⁰ byl růženec. Kdo chtěl, mohl se ještě zúčastnit večerní mše svaté a adorace, která končila ve 21³⁰ hodin.

Další den, v sobotu, jsme vstávali v 5³⁰ hod., protože v 6⁰⁰ jsme šli na Podbrdo. Cesta byla také velmi kamenitá. Cestou jsme se pomodlili všechny tři růžence: radostný, bolestný a slavný. Na Podbrdo jsme přišli kolem 9. hodiny, pomodlili jsme a šli se připravit na českou mši svatou, která se konala v 11⁰⁰ v kapliče. Večer byl růženec, mše svatá a adorace.

V neděli byl volný program, mše svaté jsme se zúčastnili ve 12⁰⁰. Večer byl opět růženec, mše svatá a adorace.

V pondělí, v den našeho odjezdu, byla mše svatá ráno, ta už ale nebyla v češtině. Poté jsme uložili zavazadla do autobusu a vyjeli k domovu. Cestou jsme se zastavili asi na tři hodiny u moře. Náročnou cestu jsme zvládli ve zdraví. Pouť jsme zakončili mší svatou v Kunovicích. Plni zážitků jsme domů dorazili v 8⁰⁰.

V Medjugorii se mi líbilo. Chtěla bych poděkovat paní Zvoníčkové za to, že byla ochotná uspořádat tento zájezd.

Lidka Kovaříková

PODĚKOVÁNÍ - Farní den

Kdybych měla pojmenovat, co jsem cítila po skončení Farního dne, nebyly to jen bolavé nohy, ale hlavně obrovský pocit vděčnosti. Vděčnosti Bohu nejen za počasí, které není až tak nejdůležitější, přestože v té chvíli to tak vypadá, ale hlavně za lidi, kteří tak nezištně přispěli k tomu, aby setkání na farním dvoře bylo co nejpříjemnější pro všechny, kdo využili možnosti setkat se jako farnost i jinak než v kostele.

Děkuji těm, kteří sami přišli s iniciativou a nabídli své služby. Především **panu Šerému** z VK a jeho **MLSNÉMU KRÁMU**, který nasytil na tři sta nenasytých krků párkem v rohlíku a všem **obětavým chlapům**, kteří ve svém volném čase připravili beránky od čtvrtěční zabijačky až po grilování v neděli.

Velký dík patří také **mládeži**, která připravila stanoviště pro děti, indiánům v tee-pee, těm, kteří obsluhovali, roznášeli víno, kuchyňskému týmu a všem, kdo napekli buchty.

Zvláštní poděkování patří všem **sponzorům**:

- **beránky darovali: Jirka Bistrý a rodina Vlčkova z Poteče**
- **víno: Ivo Martinek a Robert Soška z Val. Klobouk**
- **hudba: Jirka Tvarůžek z Poteče, Antonín Tvarůžek ze Študlova, František Válek a Pavel Fojtík z Val. Klobouk**
- **jízda na bugině: Vojtěch Trčka z Val. Klobouk**

Marie Vaňková, Centrum pro rodinu

Učí se Církev

27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Závěrečné obřady

Mše je skončena, ale mše našeho života pokračuje za dveřmi kostela. *Jděte!*, řekl kněz, a my musíme jít do práce, od které jsme odskočili, do starosti všedních dní, k bolestem každého dne. Ale nejdeme sami, jde s námi Pán, jeho síla, jeho pravda, jeho pokoj. Kniha o životě kardinála Berana se jmenuje **VELKÁ MŠE**. A je to tak i v našem životě. Celý náš život je vlastně mší svatou.

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Církev je katolická (Mt 22, 1–14 KKC 830–836)

Slovo „katolická“ znamená „všeobecná“ ve smyslu „celosti“ nebo „úplnosti“: Je katolická, protože je v ní přítomen Kristus. „Tam, kde je Kristus Ježíš, tam je katolická církev.“ V ní je plnost Kristova Těla spojeného s jeho Hlavou, a to zahrnuje, že od něho dostává „plnost prostředků ke spáse“, jak to on chtěl: přímé a úplné vyznávání víry, úplný svátostný život a kněžství předávané svěcením v apoštolské posloupnosti.

29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Na cestě k Bohu – svědectví dějin (etnologické důkazy)

Všechny národy mají náboženství. Nenašel se na této planetě ani jeden zcela ateistický národ! Souhlas kultur a národů v otázce existence Boha lze jedině vysvětlit jakousi náležitostí k přirozenosti člověka. Je nemožné, aby se celé lidstvo v touze po nekonečném, po náboženském smyslu existence mylilo.

30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Pastýřský list biskupů Čech a Moravy (Viz příloha)

VŠECH SVATÝCH

Společenství svatých (KKC 954–955)

Společenství nebeské a pozemské Církeve: Církev putující (to jsme my zde na zemi), očišťující se Církev (to jsou duše v očistci) a Církev oslavená (to jsou svatí v nebi).

Izaiáš

Izaiáše lze považovat za jednoho z nejvýznamnějších biblických spisovatelů starozákonních textů (je dokonce pokládán za takového evangelistu Starého Zákona), filozofů a proroků izraelského národa. Byl to on, kdo předpověděl spasení lidstva Božím Synem Ježíšem Kristem. Průkopnickou úlohu hrála i jeho tragická smrt – byl prvním židovským mučedníkem, který byl pro svou víru pronásledován a krutě umučen (byl zaživa vejpůl rozřezán dřevěnou pilou za vlády krále Manassa – o čemž se zmiňuje např. i novozákonní *List Židům* (11, 37) a apokryfní *Umučení Izaiášovo*.)

Samotné slovo Izaiáš (Izajáš) znamená v hebrejštině „*Jahve je spasení*“. Obě dvě podoby jména jsou správné (jde pouze o záměnu samohlásky za souhlásku). Izaiáš se narodil kolem roku 767 př.n.l. na jihu izraelského území. Jeho otec se jmenoval Amos (pozor, nezaměňovat s prorokem Amosem, jde pouze o duplikát jména). Izaiáš je řazen mezi největší náboženské židovské učitele vedle Eliáše, Jeremiáše a Ezechiela. Pocházel pravděpodobně z dobře situované měšťanské rodiny, ačkoliv jiné prameny zase uvádějí, že pocházel z chudých poměrů. Sám byl přirozeně hodně nadaný řečník a byl vyzbrojen literárními dovednostmi. K úřadu proroka byl povolán v roce 737 př.n.l. (téhož roku umírá judský král Azariáš-Osiáš) a jako kazatel působil až do své mučednické smrti v roce 680 př.n.l. Jeho povolání k prorockému úřadu zaznamenává 6. kapitola Knihy Izajáš. Jako prorok působil za vlády Azariášových nástupců: Jotama, Achaze, Ezechiáše. V mládí Izaiáše velice zasáhla asyrská okupace Izraele asyrským králem Tiglat-Pileserem III. Asyrské invazi se vzepřel judský král Achaz, který odmítl se spojit se severním královstvím a se Sýrií. Izaiáš povzbuzoval židovský lid k odporu proti Asyřanům. Díky svým myšlenkám nebyl Izaiáš u ortodoxního židovského kněžstva oblíben.

Nejen psal, ale též kázal v jeruzalémském chrámu. Vůle Boha, příčina a důsledek, hřích a pokání, to všechno podle jeho učení probíhá v přesném literárním směru. Ve svých kázáních se nezabýval kněžskými obřady a kultovními svátky, ale kázal o etickém náboženství srdce. Alfou a omegou lidské společnosti a víry v Boha je podle Izaiáše morálka a etický postoj. Čili důležitější než dodržování židovských kněžských obřadů je láska k člověku a život prožitý v pravdě. Svým způsobem byl předchůdcem křesťanství. Cituji: „Jakožto dokonalý řečník musí Isaiáš tak mistrně buditi všechny city, prudké i něžné, že ze všech svatopisců snad jediný svatý Pavel, apoštol národů, může se s ním měřiti. Neboť ten, který největší ošklivostí proti neřestem rozměruje duše, a hrozbami Božích soudů poráží hříšníky, týž změniv hlas zahýbá k milosrdenství a v slzy rozplývá duše, poražené a lkající, sladce hladí, myslí dodává bojícím se a zahání strach. Kam chce, čtenáře ohýbá, sladkostí svou je poutá a sobě získává, jestliže se zatvrzele nevzpírají.“

Izaiášovi se připisuje autorství 1. části starozákonní knihy Izajáš (kapitoly 1–39). Ve svých textech Izaiáš navazoval na proroka Ozeáše, jenž často psal o duchovní síle a lásce. Kniha První Izajáš je autobiograficky laděna v básnické próze a zaznamenává působení Izaiáše coby proroka. Izaiáš prorokoval čas, kdy přijde na svět náš Spasitel Pán Ježíš Kristus. Vybízel svůj lid slovy: „Připravte cestu Pánu, vyrovnajte jeho stezky,“ a tak varoval před trestem nevěrné.

Izaiášovy texty byly nalezeny pár let po druhé světové válce archeology v Kumránu v rozsahu sedmimetrového svitku. Izaiášův text se skládá ze tří částí – První Izajáš, Deuteroizajáš a Tritoizajáš. Základní leitmotiv celého díla tvoří myšlenka odcizení. Element odcizení se projevuje např. v tom, že lidé sobecky myslí sami na sebe (aby měli veškerý materiální přepych a hodně majetku) a nemyslí na druhé a nedbají Božích přikázání.

Bohužel nemáme žádnou podobu proroka Izaiáše. Michelangelo ztvárnil Izaiáše na jedné z fresek Sixtinské kaple (Vatikán).

Dovolte mi malou ukázkou z Izaiášova díla (v textu nabádá k pravé víře):
 „Budou zahanbeni pro mohutné stromy,
 po nichž jste se dychtili,
 budete se stydět za zahrady,
 které jste si zvolili.
 Budete jako posvátný strom,
 jemuž vadne listí,
 jako zahrada, v níž není vody.
 Nejzdatnější bude koudelí
 a jeho skutky jiskrou;
 vzplane spolu obojí
 a nikdo to neuhásí.“ (Izajáš, kap. 1)

Prameny:

Bible. Praha 1991 (cit. s. 627)

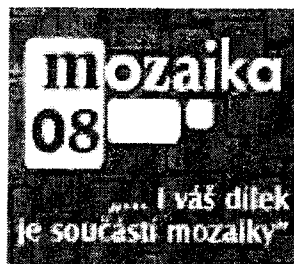
Čtení z Pisma svatého: Starý zákon. Brno 1939 (cit. s. 455)

Johnson, P.: Dějiny židovského národa. Praha 1995

Radim Častulík

Mozaika 2008

Poděkování Vám všem... aneb jak to všechno stále (ne)skončilo

Ještě v průběhu září přicházely na účet sbírky Mozaika 2008 dary z farností celé republiky...

Každý takový opožděný příspěvek byl milou připomínkou toho, že „někde někdo“ šířil kartičky s dary Ducha svatého a modlitby za věřící mládež. Účet sbírky byl sice na konci září uzavřen, ale dobré dílo započaté mozaikou ukončeno nebude. Modré kartičky mnohým z nás stále připomínají, že Duch svatý je mezi námi a modlitby doprovázejí ty, kterým byly určeny. Skutečně velké díky patří Vám všem – laskavým dárcům, odvázným prodejčům a všem, kteří tuto sbírku jakkoliv podporovali – slovem, dílem nebo modlitbou.

Celkem bylo pro účely pastorační věřící mládeže v České republice vybráno 1 677 556 Kč. I v této sbírce se projevila Vaše velká štědrost – vždyť dary věřících olomoucké diecéze tvořily téměř třetinu celkové částky: Olomouc 501 978,- Kč, Brno 253 041,- Kč, Hradec Králové 206 539,- Kč, Ostrava – Opava 199 908,- Kč, České Budějovice 86 200,- Kč, Praha 80 669,- Kč, Plzeň 35 103,- Kč, Litoměřice 31 970,- Kč. Zbytek částky pak tvořili jednotliví dárci nebo řeholní řády.

Konkrétně z naší farnosti bylo odesláno asi 4 000,- Kč, což znamená asi 200 prodaných kartiček mozaiky. Děkujeme Vám všem, kterým není lhostejná naše mládež!
 Za organizátory **Katka Foltýnková** a **Ivo Roškanin**

Chudé sestry sv. Kláry - klarisky Ordo Sanctae Clarae (OSC)

Ženskou řeholi (druhý řád sv. Františka) založila sv. Klára. Narodila se roku 1193 v Assisi v bohaté šlechtické rodině. Zapálena Kristovou láskou a ideály mladého Františka, rozhodla se zasvětit svůj život Kristu. V roce 1212 přijala z rukou sv. Františka řeholní hábit. Začal tak vznikat řád „chudých paní“. Brzy se ke sv. Kláře připojily další dívky, mezi nimi i její dvě rodné sestry Anežka a Beatrice a po smrti otce i její matka Hortulana. Po krátkém pobytu u benediktinek se usadily v klášteře u sv. Damiána poblíž Assisi. Celý dlouhý život byla Klára uzavřena v klášteře San Damiano v jeho drsných prostorách, kde bylo místo k modlitbě, k práci a spánku a kde jako by byla zároveň pochována na místě „nejvyšší chudoby“. A právě v takovém prostoru si uchovala vybraný smysl pro všechno krásné a ušlechtilé, úžasnou velkorysost a šíří srdce. S úsměvem a s radostí konala mimořádné pokání a všechny naplňovala svou dobrotou. To málo z Klářiných dopisů, které se zachovaly, prozrazuje její vytříbenou hloubku myšlení a především její horoucí lásku ke Kristu. Podmaňuje si člověka laskavostí a překvapuje svou nezlomností, s kterou jde za svým cílem. Klára se projevovala za svého života plně jako žena. Vzдалa se sice naplnění svého života podle přírodních zákonů, ale jistě ne z nedostatku, že by její srdce nic nevědělo o lásce. Naopak: zakusila žár lásky pramenící ze srdce Páně, která je nezměrná a touží se darovat. Proto její ženská bytost dosáhla nevidané výše, takže její první životopisec ji ohodnotil jako „novou vůdkyni žen“.

Ve snaze následovat chudého Krista odmítá Klára pro své společenství „chudých paní“ jakékoliv vlastnictví. Takovýto nezajištěný životní styl byl pro sestry v tehdejší společnosti nemyslitelný. Proto papežové dlouho váhali s potvrzením její řehole, kterou jako první žena v církvi sama sepsala. Její potvrzení dosáhla až dva dny před svou smrtí. Umírá 11. srpna 1253. Kostel sv. Jiří v Assisi, kde byla pohřbena, byl přebudován v baziliku, která nese její jméno. Již dva roky po smrti byla kanonizována (prohlášena za svatou).

Celý řád se skládá ze samostatných klášterů s vlastním vedením a vlastním noviciátem. V čele stojí matka - abatyše. Po celém světě žije v současnosti zhruba 18.000 klarisek v 900 klášteřích.

Po Klářině svatořečení přijal řád jméno *Ordo Sanctae Clarae (OSC)* a jeho členky se začaly nazývat klariskami. Řád se rychle šířil po celé Evropě. Nejstarší klášter klarisek u nás založila královská dcera sv. Anežka Přemyslovna roku 1231 v Praze na Františku (dnes tzv. Anežský klášter). Roku 1234 sama Anežka složila řeholní sliby a stala se jeho první abatyší. Anežka si dopisovala se sv. Klárou a spolu s ní bojovala o čistotu řehole podle ducha sv. Františka. Další konventy klarisek byly založeny v Chebu, v Panenském Týnci, Českém Krumlově, v Olomouci, Znojmě, v Opavě atd. Vznikaly spolu s klášteři Menších bratří, kteří byli i jejich duchovními správci. Všechny tyto kláštery sester byly zrušeny roku 1782 císařem Josefem II.

Řádová spiritualita

Podstata řádu Chudých sester svaté Kláry spočívá v kontemplativním životě (z lat. *contemplatio* = rozjímání, nazírání) podle evangelia, v chudobě, poslušnosti, čistotě,

v sesterském společenství a klášterní odloučenosti. Celý životní styl je velmi jednoduchý. Sestry nemají žádnou charitativní nebo apoštolskou činnost mimo klášter. Nejsou však poustevnice. Žijí a pracují ve společenství. Jejich posláním je vzdávání chvály Bohu slavením Eucharistie, liturgie hodin, rozjímáním a vnitřní modlitbou. Nejde však o množství modliteb, ale o vnitřní postoj neustálého spojení s Bohem, a to i při práci. Klarisky žijí většinou z darů lidí, kteří mají důvěru v jejich modlitbu, ale také z práce vlastních rukou. Např. v brněnském klášteře zhotovují bohoslužební roucha a jiné liturgické a řeholní oděvy, některé sestry se věnují překládání či různým písemným pracím. Mnohé záleží na nadání jednotlivých sester.

V Brně během totality začalo několik mladých žen pod vedením františkánů tajně žít podle řehole sv. Kláry. Avšak tradiční kontemplativní život v klauzuře nebyl tehdy možný. Po politickém převratu odešlo toto malé společenství do západoněmeckého kláštera klarisek v Paderbornu, aby tam poznalo klauzurovaný život a spiritualitu řádu. 15. října 1994 se sestry vrátily znovu do Brna, do provizorního kláštera v jednom rodinném domku. V roce 1996 začaly se stavbou nového kláštera v Brně-Soběšicích. Za rok byla stavba dokončena a od 1. listopadu 1997, kdy otec biskup Vojtěch Cikrle klášter posvětil a uzavřel klauzuru, se znovu pokračuje v dlouholeté tradici, která byla před dvěma sty lety násilně přerušena.

Na základě pověření Kongregací pro zasvěcený život a společnosti apoštolského života byl v Brně-Soběšicích dekretem brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho *kanonicky* zřízen klášter sester klarisek, který nese název Maria Immaculata (Neposkvrněná). Jeho správa byla dosud vedena z mateřského kláštera v Paderbornu v Německu. Teď už je samostatný. Zřizovací dekret kláštera je ze dne 11. 8. 2006, tj. z výročního dne smrti sv. Kláry (+ 11. 8. 1253).

Novostavba klášterního objektu s kaplí o kapacitě 80 míst slouží také veřejnosti. Brněnská komunita jedenácti řeholnic tráví čas v odloučení od světa, v chudobě. Nevlastní žádný majetek, hlavním posláním klarisek je modlitba a rozjímání. Obživu získávají z klášterní zahrady a peníze z příležitostných ručních prací s církevní tematikou.

Klarisky – kapucínky - Ordo Sanctae Clarae Capuccinorum (OSCCap)

Klarisky kapucínky vznikly v 16. století. V roce 1535 Mária Laurencia Longo založila skupinu terciářek, které se snažily žít původní ideál sv. Kláry z Assisi. Papež Pavel III. je uznal 10. prosince 1538 za „klášter nejpřísnější disciplíny sv. Kláry“ a bratry kapucíny pověřil péčí o ně. Odtud tedy pochází název „kapucínky.“

První pokusy o návrat do českých zemí byly podniknuty teprve v našem století. Roku 1914 přišly z Holandska do Litoměřic sestry sv. Kláry, které měly konstituce upravené podle bratří kapucínů, tedy klarisky-kapucínky. Klášter v Litoměřicích trval jen do roku 1950. Tehdy byly sestry nuceny z něj odejít. Prožily internaci v Turnově, potom pracovaly v továrně a v domovech důchodců. Od roku 1977 do roku 1990 žily v charitním domově v Oseku u Duchcova.

Společenství mladých sester vznikalo od roku 1981 pod vedením bratří kapucínů. Od 2. 2. 1990 bydlely mladé sestry ve **Šternberku** na faře. Do června 1990 bylo pro ně upraveno jedno poschodí tak, že mohly přijet starší sestry z Oseka. Dne 6. 10. 1990 otec arcibiskup Mons. František Vaňák uzavřel papežskou klauzuru (z lat. claudere =

zamykat, oddělovat) a společenství mělo možnost prožívat kontemplativní život v plnosti. Prostor na faře byl však malý a sestry musely mít mnohé výjimky kvůli klauzuře. Proto se na jaře roku 1994 začal stavět na pozemku farní zahrady nový klášter sv. Anežky České, který otec arcibiskup Jan Graubner posvětil na slavnost Krista Krále 24. 11. 1996. Celá stavba byla vybudována výhradně z darů.

Nejvyšším pravidlem řádu je následování Krista životem podle evangelia v duchu svatého Františka a Kláry. Podle řehole a tradice řádu zachovávají papežskou klauzuru, která vyjadřuje úplné zasvěcení se Bohu a podporuje kontemplativní poslání ke chvále Boží, ke službě Církvi a světu.

Nejdůležitější dobou každého dne je účast na *slavení eucharistické oběti*, v níž odevzdávají na oltář samy sebe i všechny lidi, aby Pán všechny proměnil svou božskou milosrdnou láskou. Jemu předávají všechny záležitosti, které jim lidé svěřili. V modlitbách pamatují především na nemocné, rodiny, na duchovní obnovu našeho národa, na farnosti, na děti a mládež, samozřejmě na Církev, kněze... a na všechny, kteří potřebují Boží pomoc.

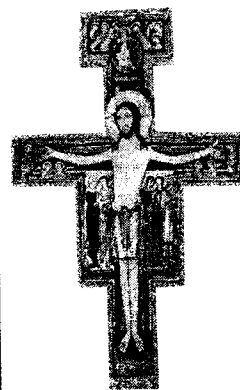
Každodenní život

Denní řád je upravený tak, aby chválily Pána nepřetržitě. Sedmkrát za den se schází *ke společné liturgické modlitbě*, která zahrnuje i noční vstávání na hodinku četby - matutinum (od 24⁰⁰). Denně věnují nejméně dvě hodiny *osobní vnitřní modlitbě*.

Neoddělitelnou podmínkou našeho života v chudobě a pokoře je práce, kterou se snažíme získat prostředky pro obživu. Svatá Klára vnímá práci jako milost Pána. V řeholi píše: „Sestry, kterým dal Bůh milost, že mohou pracovat, ať svědomitě a oddaně pracují.“ Hlavní prací v klášteře v Šternberku je šití pro potřeby Církve: omáty, stoly, alby, ministrantské oblečení, křestní roušky apod.

Jejich způsob života je kající a smírný, každý den se na cele (pokoj v klauzuře) nabízí v oddanosti Pánu. Kajícnost se projevuje v chudobě, v postu, práci, v určité strohosti... Toto samo o sobě není nejdůležitější. Přednější je vnitřní chudoba, vědomí, že vše dostáváme od Boha.

V naší zemi je to zatím jediný klášter klarisek-kapucinek. (Na Slovensku je klášter klarisek-kapucinek v Kopernici nedaleko Kremnice).

Známý kříž z kláštera sv. Damiána u Assisi (nyní v bazilice sv. Kláry v Assisi)

Modlitba ke svaté Kláře z Assisi:

Serafínská svatá Kláro, první učednice Chudáčka z Assisi, ty jsi opustila bohatství a pocty světa. Ty sis zvolila život v oběti, chudobě, čistotě, v poslušnosti a službě chudým. Jim ses stala matkou a vykonala jsi pro ně mnoho zázraků. Vypros nám u Boha, abychom se podřizovali jeho vůli, abychom byli milosrdní vůči našim bližním, abychom i v nástrahách světa zachovali víru a křesťanský pokoj.

Eduard Vladimír

KRAJASŮV ARCHIV

Někdo ho MÁ RÁD, jiný nikoliv. PRO MĚ VELMI MILÉ PŘEKVAPENÍ:

ZDENĚK IZER, IMITÁTOR A BAVIČ

Odkud pochází vaše příjmení?

Příjmení Izer se nezdálo už Adolfu Hitlerovi a můj dědeček musel původ dokazovat až do pátého kolena. Nacisti si naše přízvisko totiž spojili se jménem Izrael. Ve skutečnosti byl pradědeček mého dědy francouzský důstojník Isére a bojoval spolu s Napoleonem u Slavkova, byl lehce raněn a zůstal tady. V Praze na Karlově náměstí pak dělal hlásného. Když někde hořelo, mlátil do něčeho železného a ukazoval lidem, kde hoří, a ti to potom hasili.

Jaký byl dosud váš největší průšvih?

V jednom školním roce jsem dělal tři reparáty, měl jsem šest čtyřek, v pololetí kouli z matematiky a trojku z chování za sto neomluvených hodin. To bylo vysvědčení, které své dceři nikdy neukážu. Důvod špatného prospěchu byl možná i v tom, že jsem chtěl dělat grafiku. Nevzali mě, protože rodiče nebyli komunisti, a tak mě dostali na automechanika. Pomalu jsem se s tím smířil, jenomže v prváku jsme na auta vůbec nešáhli a místo toho cosi vrtali u ponku. Tak jsem tam přestal docházet.

Vím, že jste sběratelem amerických veteránů. Jaký máte nejvzácnější kousek a jak se vám v nich jezdí?

Mám jednoho veterána Dutch Adventure a jednu novější „ameriku“. Veterána mám pro radost a jezdím s ním na srazy. Letos jsem poprvé dostal pohár za třetí místo v kategorii pick up, je to moje srdeční záležitost. S pick upem Silverado jezdím i na představení a nemůžu si stěžovat. To charakteristické temné bubláni motoru mají jenom americká auta a evropské ani asijské automobilky to nepřekealy. Zato když jiným autům upadne klínový řemen, americkým rovnou upadne zadní kolo s poloosou.

Umělci rádi své peníze věnují na charitativní účely. Přispíváte podobným způsobem i vy?

Tu a tam se snažím nějakou tu charitu udělat. Přispívám třeba na zvíátka a dělal jsem například charitativní akci pro malé vozíčkáře v Jablonci nad Nisou. O těchto věcech ovšem nerad mluvím, protože charita má být nenápadná a dělat si reklamu, jak jsem dobrosrdečný, to mi přijde divné.

+++

REDAKCE DĚTEM

Tomáš - apoštol

svátek: 3. července

význam jména: Dvojče

atributy: kopí a meč (mučednictví), úhelník (podle legend byl prý stavitelem krále indického Gundaphara, kterého také pokřtil)

patron: architektů, stavebních dělníků, geometrů, tesařů, zedníků, kameníků a teologů; při bolestech zad; za dobrý sňatek, proti pochybnostem

Byl rybářem u Genezaretského jezera. Byl statečný a měl smysl pro poznání pravdy. Když se Ježíš chystal do Betánie vzkřísit Lazara a apoštolové jej varovali, ať tam nechodí, že jej židé ukamenují, Tomáš navrhl: „Pojďme i my a zemřeme s ním.“ (J 11,14n) Když při poslední večeři řekl Ježíš apoštolům, že odchází, aby jim připravil místo, že oni už cestu znají, řekl Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu na to odpověděl: „Já jsem cesta, pravda i život.“ (J 14,1-7) Když se Ježíš apoštolům po zmrtvýchvstání poprvé zjevil, Tomáš nebyl s nimi, a když mu o tom pak vyprávěli, nechtěl jim uvěřit. Proto se mu říká Nevěřící Tomáš. Když jej za několik dní při dalším zjevení viděl, padl na kolena a zvolal: „Pán můj a Bůh můj.“ (J 20,24-29) Zemřel mučednickou smrtí.

Sv. Tomáš byl velmi odvážný. Byl odhodlaný Pána Ježíše následovat, i když mu hrozila krutá smrt ukamenováním. Povzbuzoval ostatní apoštoly, ať se nebojí a jdou s Ježíšem i na smrt. Vzpomeňme si na Tomáše vždy, když máme z něčeho strach a poprosme jej střeňnou modlitbou o odvahu.

Filip - apoštol

svátek: 3. května

význam jména: milovník koní

Atributy: berla s křížem, předměty ukazující na mučednickou smrt: kámen, meč

patron: paštikářů, cukrářů

Filip pocházel z Betsaidy, stejně jako bratři Petr a Ondřej. Také on byl rybářem u Genezaretského jezera. Poté, co jej Ježíš povolal, vyhledal svého přítele Natanaela a přivedl jej za Ježíšem. Také on se stal apoštolem. V evangeliu o něm nacházíme zmínku při vyprávění o nasycení zástupu z pěti chlebů, kdy

se Ježíš, který se dívá na přicházející zástup, Filipa ptá, kde pro ně nakoupí jídlo (J 6,1-14). Evangelium hlásal v Malé Asii, kde obrátil a pokřtil mnoho pohanů. Zemřel mučednickou smrtí.

Když Filip poznal Pána Ježíše, byl z toho tak nadšený, že to musel někomu říct a Pána Ježíše mu ukázat. Byl to jeho přítel Natanael. Ten mu zprvu nevěřil, ale Filip ho svým nadšením tak strhl, že se šel na Ježíše alespoň podívat. Filip znal Pána Ježíše jen několik dní a dokázal pro něj nadchnout svého kamaráda. My jej známe už několik let. Dokázali jsme už o něm popovídat někomu, kdo jej vůbec nezná? Zkusme se zamyslet nad tím, co se nám na Pánu Ježíši líbí a co bychom o něm řekli člověku, který jej vůbec nezná.

Jakub, syn Alfeův (mladší) - apoštol

svátek: 3. května

význam jména: spravedlivý

Atributy: valchovací tyč nebo kyj (podle legendy byl shozen ze zdi chrámu a ubit valchovací tyčí nebo kyjem)

patron: pašťáků, cukrářů

Jakub se nazývá Menší (Mladší), je ale o několik let starší než jeho synovec Jakub Větší (Starší), který se apoštolem stal až po něm. Je synem Alfea (Kleofáše) a Marie, která byla sestřenicí Panny Marie a je uctívána jako svatá. Měl tři bratry - Judu Tadeáše, který byl také apoštolem, Simeona, který byl zvolen druhým jeruzalémským biskupem a je uctíván jako svatý, a Josefa. Jakub byl příbuzným Pána Ježíše a údajně mu byl velmi podobný, takže si je lidé občas pletli. „Svatý Ignác Antiochijský, který se s Ježíšem nikdy nesetkal, si přál putovat do Jeruzaléma a spatřit Jakuba, aby si mohl představit, jak asi Kristus vypadal.“ Po Kristově smrti se stal prvním jeruzalémským biskupem. Zemřel mučednickou smrtí. Je mu připisováno autorství listu Jakubova. V tomto listu je kladen důraz na to, že víra bez skutků je mrtvá.

V listě Jakubově čteme několikrát, že nestačí, že v Boha věříme, ale důležité je, aby to bylo vidět na našem životě. Zkusme se zamyslet nad tím, jak by měl vypadat správný křesťan.

Pán Ježíš hlásal evangelium, to znamená radostnou zprávu. Křesťané by měli být tedy hlavně radostní. Radostní byli určitě i první křesťané, tato jejich radost oslovila pak spoustu dalších lidí a křesťanství se tak z jednoho města rozšířilo do celého světa.

Matěj - apoštol

svátek: 14. května

význam jména: Dar Boží

atributy: kniha, svítek a nástroje mučení: kamení, sekýra

patron: stavebních řemeslníků, cukrářů, řezníků, kovářů, krejčích; proti manželské nepohodě, patron začátku školního roku

Pocházel ze zbožné zámožné rodiny v Betlémě. Patřil mezi 72 učedníků Pána Ježíše. Po Ježíšově nanebevstoupení chtěli apoštolové nahradit Jidáše. Vybrali dva z těch učedníků, kteří chodili s Ježíšem od počátku: Josefa Barsabáše a Matěje. Pak se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech lidí; ukaž, koho z těch dvou sis vyvolil, aby převzal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš opustil a odešel tam, kam patří.“ (Sk 1,24-25) Pak losovali a los padl na Matěje. Matěj pak horlivě hlásal evangelium, nejprve v Judsku a pak v zemích, kde žili samí pohané, např. Etiopii.

Apoštolové chtěli nahradit Jidáše. Ježíš měl kromě 12 apoštolů ještě 72 učedníků, ale apoštolové nevěděli, kdo z nich by se měl stát apoštolem. Vybrali dva a domluvili se, že budou losovat. Nechtěli takovou důležitou volbu nechat jen na náhodě, koho los určí, a proto se předtím ještě pomodlili a prosili Ježíše, ať jim prostřednictvím losu ukáže na toho, koho si vyvolil za apoštola místo Jidáše. Také my bychom se před každou důležitou chvílí měli modlit a prosit o požehnání v tom, co nás čeká. Stejně to dělal i Pán Ježíš. A potom také Boží vůli přijmout.

Smějte se, je to zdravé!

Stěžuje si policista manželce: „Tak si představ, Božka, doktor mi předepsal prášky na hlavu, ale když se předkloním, tak mi padají.“

*Za dob komunismu přijde do nožířství zákazník: „Máte břitvy, soudruhu!“
„Nejsou.“ Zákazník odešel, ale jiný, který se už delší dobu potlouká po obchodě, povídá: „Proč jste mu říkal, že nemáte břitvy? Vždyť támhleten regál je jich plnej.“
„Jesli si myslíš, že já jsem nějaký soudruh, tak ať se holí srpem.“*

OBVAZY PRO MALOMOCNÉ

Zásilku obvezů bychom rádi odeslali na začátku prosince.

Pokud máte obvazy upletené, odevzdejte je během listopadu v sakristii.

Akce bude dál probíhat a dá-li Pán, na jaře bychom poslali další zásilku.

Všem pletačkám Pán Bůh zaplať!

Anna Fojtů

Pozvánka na pouť

V sobotu 29. listopadu 2008
se v rámci roku svatého Pavla
uskuteční pouť naší farnosti do Tištiny.

Ve 12:00 hodin bude mše svatá,
odpoledne pobožnost ke svatému Pavlovi.
Při pouti lze získat plnomocné odpustky.

Odjezd v 9:00 hodin z Val. Klobouk.

V případě zájmu pojedou autobus i na vesnice.

Odjezd bude upřesněn v ohláškách. Přihlašujte se v sakristii.

"Hanáče se ož těšijó!"

Modlitby nemocných

Úmysl na listopad: "Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme, budou na nás vzpomínat, až my budem umírat."

V měsíci říjnu 2008 byli pokřtěni:

Petr Andrýs z Val. Klobouk
Pavel Andrýs z Val. Klobouk
Tomáš Důjka z Lačnova
Pavel Jahoda z Val. Klobouk
Lucie Jiříčková z Val. Klobouk
Vojtěch Masař z Poteče
Natálie Ščotková z Horní Lidče
Oliver Martin Slabík ze Sidonie
Anna Maria Králová z Holubic
Petra Kněžíčková ze Smoliny

V měsíci říjnu 2008 byli sezdáni:

Daniel Hochla z Val. Klobouk a Radka Horáková z Tichova
Josef Kučný z Francovy Lhoty a Jitka Zvonková z Lačnova
Miroslav Smolek z Poteče a Petra Šerá z Poteče
Jiří Bůbela z Val. Klobouk a Jarmila Surá z Nedašova

V měsíci říjnu 2008 byli pohřbeni:

Vojtěch Ptáček ze Študlova, nar. 1972
Ludmila Zubková z Val. Klobouk, nar. 1921
Miroslav Zvonek z Lačnova, nar. 1949
Kristýna Spáčilová z Val. Klobouk, nar. 1927
František Jahoda z Mirošova, nar. 1944
Ing. Michal Mana z Poteče, nar. 1984
Jiří Šabršula z Val. Klobouk, nar. 1967
Blanka Sovadinová z Val. Klobouk, nar. 1932

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Dostál, Mgr. František Mikulčík, Milena Novosadová, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.